

спящи безъ покривка и безъ дрѣхи почти на плочитѣ, по улицитѣ, свити до нѣкоя порта.

За тия малки нещастни не се грижи нито общество нито държавата и още отъ малкитѣ придобиватъ разни пороци и ставатъ по-сетнѣ най-голѣми прѣстѣпници: крадци и убийци и

Арапинъ — уличенъ музикантъ-просякъ въ Цариградъ.

пълнятъ занданитѣ. Това нехайство на обществото къмъ такива нещастни дѣца е позоръ и прѣстѣпление и не би трѣбвало да сѣществува.

Българската колония въ Цариградъ не е много значителна, но тя се сгрупирва около

Св. Екзархия и проявява отъ врѣме-на-врѣме животъ. Въ Цариградъ има основно и трикласно българско училище; а още и духовна семинария; има и една прѣкрасно уредена българска болница. Тамъ прѣди нѣколко мѣсеци българитѣ образуваха Български Конституционенъ Клубъ.

Въ Цариградъ, като голѣмъ градъ и такъвъ, който граничи съ Азия, човѣкъ може да види много оригинални работи, разни народности, разни носии; пжстротата въ това отношение е голѣма. Освѣнъ това разни свирци, просяци и пр., дошли отъ далечни страни да търсятъ своята прѣхрана въ многолюдния Стамбулъ, бродятъ изъ улицитѣ и привличатъ вниманието на и безъ това жадната за развлечения цариградска публика.

Сега Цариградъ е центъръ на политическия животъ въ Турция. Събитията въ послѣшно врѣме го издигнаха много. Тамъ засѣдава парламентътъ и изработва въ това врѣме закони за подобрене на страната въ много отношения. Тамъ се издаватъ много турски и други вѣстници, между които и български. По своето мѣстоположение и рѣдка природна хубостъ, тоя градъ е единственъ въ Европа и цѣлия свѣтъ, може би, и, ако единъ день настане миренъ и свободенъ животъ въ него, хиляди пжтешественици отъ всички краища на земното кълбо ще се стичатъ въ него за да се любуватъ на чуднитѣ му гледки!

Г. П.

София 1 май 1909.

